

A KARCSÚ BOKÁK

Egyik markából a másikba csurgatta a kavicsot, s mereven bámult az egyre sötétedő vízbe.

Arrébb, a neon-lámpa alatt, kis hullámokon ugrálva-nyargalva, a híd-láb felé futottak a fények.

A padok már üresek. Fenn a hídon a bakter éppen most zárja a sorompót. Jön a vonat, az éjféli gyors.

Kavics csobban. Apró kis hullámok ölbekapott fénnel tovairamodnak.

Ahá, a hullámok. Nevető ráncok a vízarcon. Hullámok iramodtak tova akkor is, mikor visszajött a fagyalittal. A tolókosci azonban már üres volt. Teljesen üres. Az embercsonk már nem volt benne, csak a hullámok rohtantak kacagva, és a vízfodrokon fény-cipellők kopogtak.

Fagyalaltért küldte. Olyan egyszerűen, kedvesen mondta, hogy ne sejtessen semmit. Könnyed gügyögéssel mondta:

— Dokikám, ugye hozol egy fagyalaltot. Kiszáradt a szám. De mielőtt elmennél, markolj egy csomó kavicsot, és szórd ide az ölembe. Úgy szeretem hallani, amikor csobban a vízben.

Mielőtt az ölébe szórta a kavicsot, a leány gyöngéden arcon csókolta. S visszajövet rémülten állt meg a fagyalittal. Anci már nem ült a kocsi-ban, csak néhány sután szétszórt kavics jelezte, hogy belevetette magát a Dunába.

Maga sem tudja, hogy került a vízbe, csak arra emlékszik, hogy a sötétedő víz közelgett feléje. Beugrott Anci után, hogy kimentse, de a hullámok már messze voltak. Úgy ráncigálták ki csuromvizesen.

... Várj, mikor is... mindegy. Persze, úgy van. Száznyolcadszor mesélem ezt neked, öreg Duna. Ugye, untat már a mesém...

... Hát milyen orvos, operatőr vagy? Vágd ki egyszerűen, hiszen minden sebre, fekélyre van alkalmas műszered. Igen ám, de most nem tudod, hol a fekély. Ahova gondolataid vissza-visszatérnek, éppen ott fáj. Csak kiütközne valahol, akár egy dudor, a szíved tájékán, azonnyomban leoperálnád. Meggyógyulna? Nem. Esetleg, ha mind, a vért, a sejteteket, mindent

ki lehetne operálni. Talán akkor elmulna. Hány nő is tipegett be az életedbe? Öt vagy hat... Meg a volt feleséged. Mi maradt belőlük, az alapvonalak lassan elmosódtak, még a csókjuk ízére sem emlékszel. Ancit! Könyve az arcunk közé gurult...

Újra kavics pottyant a vízbe, a fények karcsú bokákkal táncolnak.

Karcsú bokák? Ugyan szabadulj már meg tőle. Nem lehet... Beleégett a hú sodba, lelkedbe, mindenedbe.

Karcsú bokák? Eltemették őket, mielőtt még meghalt volna tulajdonosuk...

Várj, ne kacagj... Hogy is kezdődött? Kótyagosan lehajtott fővel baktattál hazafelé. Persze, hat operáció. Ha tudnátok, hogy mit jelent hat embert megoperálni. Az utolsó volt a legnehezebb. Megmeredtek az ujjaim. Sokáig tartott, a betegnek kétszer is kellett levegőt adni.

Mennyi ember a neonfény alatt! Mennyi élő, egészséges ember. Végig-tülekedhetne ő is néhányszor ezen a tömegen, hogy a súrlódástól vidámabb élet szálljon belé. Ma nem lehet. Minél előbb le kell pihennie, fáj az agya. Érzi, belülről fáj a feje, fáradt, kimerült.

Valakibe beleütöközött. Dörmögés. Aztán aszfaltra szegezett tekintettel baktatott tovább.

Lábak, szoknyák, nadrágok váltakoznak a szeme előtt. Milyen karcsú láb. Kicsiny. A csuklónál milyen vékony, feljebb arányosan vastagodik. Barna cipő. Ez a divat. Hát persze, mindig szerette a filigrán dolgokat.

— Ó, doktor bácsi, milyen meglepetés. De mi van veled, miért vagy úgy lehangolva?

A karcsú boka is megállt. Kálmán tekintete feljebb csúszott. Két leány állt előtte. Az egyik Klári, az örökké mosolygó szomszéd-kisasszony, akivel nemrégén még együtt nyargalásztak az utcán, aztán az segédorvosira, ő meg orvosira ment. A másik: szürkeszemű szende kislány. Semmi különös.

— Te Kálmán... de milyen csacsi is vagyok, bemutatom a barátnőmet, Ancit. Mindkettőnket hozzátok osztották be a sebészetre. Mondd, nincs ott sok vér? Brrrr... nem szeretem a vért... Te már két éve vagy a kórházban, ugye? Operálsz...

Kálmán újra érezte agyában a hasítást. Csak annyit motyogott. Majd holnap találkozunk.

... Várj, ha mondom, vén rabló, ne borzold a hullámaidat! Nem kérem vissza...

Nem, nem olyan szerelem volt az, amely fellobban, és minden akadályt felperzsel. Inkább az éter, a kórház szagára hasonlított, amely lassan, kimoshatatlanul beleszívódik az emberbe.

Mindkét lány ügyes volt, egy hét múlva már az operációknál is segédkeztek.

Mikor is kezdődött? Várj. Talán ott a korzón, amikor fájó aggyal baktattam vagy talán operáció közben, amikor már belefáradtam a seb nézésébe és szemem a karcsú bokákon pihentettem. Talán akkor.

No, ne haragudj, vén Duna, ne ásítozzál rám olyan sötéten, félelmetesen. Nem csábítottam el, hiszen vár volt feleségem. Nem, nem beszéltem meg semmilyen találkát. Úgy rémlik, hogy valami azért mégis volt, mert minden este együtt sétáltunk hazafelé. Érdekes, a folyosó végén mindig összelátalkoztunk. És hosszan fürkészttük egymás szemét. Miért?

— Ez a nap is elmúlt — mondta színtelen hangon.

— Van jegyed? — kérdeztem.

— A feleséged bizonyára vár már.

— Estére egy mexikói filmet nézünk — mondtam.

Semmi, köznapi szavak.

Egyszer aztán letértünk a megszokott útról, de ezt sem beszéltük meg. Csak úgy, szótlánul, némán jöttünk a nyárfák alá. Szorongva, ijedten egymásba karolva álltunk itt a Dunaparton.

Hányadszor is? Elfelejtettem. Újra kezd fájni az agyam. Most már emlékszem, csak nyolcszor, csak nyolcszor...

Mindig megvártunk, amíg az éjféli gyors átdübörög a hídon. Aztán szótlánul megindultunk a város felé.

Te fényeket űző víz, nem értheted meg, ami aztán jött. Egy reggel hozták, vérben fetrengve, eltorzult arccal. Először a karcsú bokákat emelték ki a mentőautóból...

Elvágta a vonat. Aláfeküdt, nem bírta tovább. Miért is nem szólt előbb? Miért csak gügyögött, sirt hangtalanul? Elvontan szeretett. Nem kapcsolta bele az apját, családját, az embereket. Nem számolt velük. Az apja űzte a kerekek alá, meg én. Az apja korholással, én meg szerelemmel. Szidta, hogy nős emberrel jár, mit szól a világ? Én meg... Rózsival még az iskola padjaiban összemelegedtünk. Segítettünk egymásnak. Azt hittem, hogy ez elég a házassághoz. Elég is addig amíg... Mindegy...

Megmentették. Lassan újra megtanult mosolyogni, csak olykor-olykor merült hallgatásba.

Újra sétáltunk a Dunaparton.

Karcsú bokák helyett most tolóközi csikorgott a kavicson.

Akkor este különös volt. Eleinté sokáig hallgatott, aztán egyszer csak felvetette a fejét, mindkét szemével nevetett, gyöngéden magához húzta fejemet, és ezt súgta a fülembe:

— Mondd csak, hogy is volt akkor este? Zúgó aggyal táncolni láttad a bokámat? Tudod, ott a korzón. Többször mesélted.

— Add ide a kezed — mondtam neki. — Figyeld a vizet, hogy táncol a fény...

Éppen egy hajó úszott el dohogva.

S én mesélni kezdtem. Többször felkacagott, mélyen bugyborékolva, befelé, majd sirt tágult szemmel...

És egyszer csak előállt a kéréssel, hogy hozzak neki fagyaltot, mert kiszáradt a szája. Meg adjak neki egy marék kavicsot.

Ne haragudj, öreg Duna, nem untatlak tovább. Hallom, hogy jön az éjféli gyors. Dübörög a hídon.

